

דיסקו אקסטרה- פיין

כ

ל מה שאנחנו שומעים הוא רדיו גא-גא, רדיו גרגו, רדיו גא-גא, רדיו מה חדש? שואלת קוין, וקוין משיבה: "מישהו עדיין אוהב אותך". מישהו עדיין אוהב אותך, רדיו גא-גא. טוני פיין — שוש עטרי — רשת ג'. שעה של טוני פיין. שעה יפה של רשת ג', כשמדברים באחוזי האזנה. מדי יום בין שלוש לארבע אחר הצהריים עובר מיסדר אבירי טוני פיין לדום. טוני פיין — הברומטר של הפופ — מביא להם הכי חדש, הכי חריש ומחדש, הכי לוהט בשוקי הזמנים של העולם. טוני פיין, שלושים ושניים שנות גא-גא (למעט שלוש שנות אלם ניקות), הוא צנוע מאוד, חיוור, ספירי כמו תוכניות שלו וכוכבים מרבה לחוש. הזמן אכל בחלק השיר הערבה. הכוכבים מוסיפים לי, הוא אומר. הוא נולד בסאות'פורט, אנגליה. 10 דקות מליברפול השעירה. אבל הצלילים המפורסמים שבאו מגדות נהר המהסי לא השפיעו על החיים בסאות'פורט הקטנה, עיר קיט, עיר של גימלאים שבאו לנח בה בערוב ימיהם. פרסומה המועט של סאות'פורט בא לה בזכות חופה השקט והגנים הבוטאניים שלה, ולא בשל הטופ טונוטי. אם תיכנס סאות'פורט להיסטוריה של הפופ, יהיה זה רק בזכות טוני פיין ובשורת הדיסקו שהביא ציונה.

השם טוני פיין מזכיר מיד מוסיקת דיסקו בקצב גומי לעיסה. פיין האיש, יבואן דיסקו מצטיין, מנסה להשתחרר מהדימוי שדבק בו

רחל מהגר

הוא עשה את זה. מכאן ואילך פרץ שמעו את גבולות הצפון והאי האנגלי נבשש צעד-צעד. מנוחה מן הסאונד מצא פיין, בין השאר, בביקורו בארץ אצל סבא פיין שהגשים חלום ציוני לעת זיקנה. פיין הריח, שהמוסיקה כאן לא מי יודע מה מעודכנת, ושהרדיו קצת שמרני, ושכלל יכולה להיות לו כאן עבודה לא קטנה בביעור הבערות. פגישות עם פקיד סוכנות ועם דרורה בן-אבי ז"ל, שבישרה על פתיחתה הקרובה של רשת ג', הביאו להכרעה. "ביוני 1976 נפתחה רשת ג', ואני הגעתי באוגוסט אותה שנה. פגשתי שוב את דרורה בן-אבי, הצנתי בפניה את הקטלוג של התקליטייה הגדולה שלי, והחלטנו שאני עושה תוכנית דיסקו על בסיס זמני, שלוש פעמים בשבוע. ונראה איך זה ילך". תוך חודשים ספורים הוחלט על תוכנית יומית שלו. מעט מאוחר יותר הצטרפה שוש עטרי כמגישה קבועה. "מאז", אומר גלעד בן ש"ך,

לפי התכנון. גם פיין לא חוסך ממנה וממנו מחמאות: "היא אוהבת את המוסיקה בדיוק כמוני. היא דוגמה מיוחדת ברשות השידור למה שאני חושב שדיסק-ג'וקי צריך להיות. היא נותנת מעצמה, ויחד עם העבודה שאני עושה מסכיב לקריינות זה נותן תוכנית מושלמת ומקצועית". את עבודת העריכה עושה פיין באולפן הביתי שלו. התהליך קבוע: הוא מחייש על יד מכונת הכתיבה, מחבר לאוזניות, לוקח את הקטלוג המיוחד שלו בן עשרות אלפי הלהיטים ומחזק לתוך רשימת השידור את השירים בחוספת כל הפרטים הנלווים: כמו מספר קטלוגי, שם השיר, מחבר השיר, שנת יציאה לאור, שם חברת התקליטים. כמה שניות יכול הקריין לדרב בפתיחה. אורך השיר וכו'. בנוסף לאלה הוא קובע גם את כניסות הגינגלים והסימאות. יש לו אנכ, מחשבות על מחשבות הפרוגרמה. עם הרשימה הזאת, נחונה בתוך חיק גיימס בנד ביחד עם

"הם צמד בלתי נפרד. השילוב של המוסיקה של טוני פיין עם ההגשה של שוש עטרי נותן את התוכניות הטובות ביותר". אחרי הרבה שנים ביחד, נשמעים עדיין עטרי ופיין כזיווג רדיופוני מושלם כשהם מדברים על יחסי העבודה שלהם. עטרי אומרת: "טוני פיין — שוש עטרי, זה סיפור של כימיה. של ראש אחד". ומתוך צרור המחמאות שלה: "הוא עורך מדויק, לא יוצא מהאולפן במשך כל התוכנית ונע ונד כאחוזתויות בין קירות הווכיות, כדי לפקח שהכל דופק

ערימות של קסטות וסינגלים, הוא גינע לרדיו לפחות חצי שעה לפני התוכנית, ייפגש עם שוש עטרי לחיאום סופי ויחייב לשידור המפורסם עם התוצרת הלוהטת ביותר של שוק הפופמוני. היום נחונות לאחיותיו של פיין שבע שעות שידור בשבוע, לבד משידורים עונתיים מיוחדים מערי נוער ורחבות משביר למיניהן. שבע שעות של פופ רצוף בשבוע, כפול שלוש שעות הכנה לכל תוכנית, והדיסקו הגיד של שממשיך להסתובב איתו עכשיו, במרחבי ישראל, הם סימפטומים מובהקים של פופ-מאניה. "בפגישות עם חברים מדברים הרבה על העבודה שלי. זה טבעי. אפשר להגיד שהעבודה שלי היא האשה השנייה שלי". האשה הראשונה שלו היא עדנה, רס"רית בצה"ל מבנות חימן, שיוצרת לומר דארלינג על כל "כפרה" שלו. אדם ומרין האוטטים. צאצאי האינטגרציה, ותחית מזג האוויר הם היחידים שביכולתם להסית את דעחו של פיין מהמוסיקה. מזג האוויר הוא תחביב ישן שלו. מימי סאות'פורט. פיין מקפיד למדוד את לחץ האוויר כמה פעמים ביום. גם מדיוח למאוינו מפעם לפעם על השינויים הצפויים במזג האוויר. התנודות במזג האוויר, הוא אומר, משפיעות על מצבי הרוח שלו ועל עריכת המוסיקה. התחזית של פיין ליום שני של השבוע שחלף הייתה: מעונן חלקית, יש לצפות לגשם בצפון עם סיכויים טובים להתפשטות דרומה. הוא צדק.

המתרס — להשמיע מוסיקה, כבר מדפסת על גבי תקליטים, של אחריים. הוא מקים, מה שנחשב או בבריטניה הגדולה לחידוש מהפכני. דיסקו ניי. עם 100 תקליטים ושני מגברים קטנים וציוויו בסדר גדול מינימאלי הוא יוצא למסע נדודים מוסיקאלי בדיסקוטקים ובמועדוני הריקודים של צפון אנגליה. בתוך שנה היו כבר הוא והדיסקו שלו לשם דבר. יומן העבודה שלו נעשה צפוף, וחברות התקליטים רצו אחריו עם סינגלים חדשים שהוציאו לשוק. אחרי שנתיים הופיע שמו ברשימות המשלוחים של כל חברות התקליטים.

חלקיית טוני פיין. כשהדיסקו עבר מן העולם, הוא נגנזו במעמקי התקליטייה שלו. הביקורת המקצועית של פיין על מוסיקת הפופ מחלילה ונגמרת ברמת ההפקה. אם המוסיקה היא מזרחית, יוונית, קלאסית או ישראלית, אלה הם פרטים מישניים. וכשהדיסקו מת, ירדה התוכנית שלו בנימל, "דיסקו — שעה של טוני פיין". מהאוויר לטובת "חדש חדש ומחדש" ו"הצעקה האחרונה" שיוצאת מאולפן 13 בירושלים.

השינויים האלה לא הצליחו להסיר ממנו את תווית הדיסקו. בעיני רבים נותר טוני פיין שם נודף למקצב המכני, המאוס ונטול-ההשראה. שוכחים שכשהוא הגיע לרשת ג', שלט המקצב הזה, שלטן מוחלט. בכל הרשתות בעולם. רשת ג', שעשתה אז את צעדיה הראשונים כגל חדש לצעירים, אימצה בחום את מיצאות המערב המלומדה. גם את טוני פיין, גם את הדיסקו. יש כאלה שלא סולחים לו על זה, וכאן יכול מי שרוצה לפתוח בדיון ההיסטוריוסופי — מה עושה את מי? ההיסטוריה את האיש או האיש את ההיסטוריה?

עכשיו, בדירה שלו שעל יד הדיזנגוף-סנטר, הוא מוסר לי ראשי פרקים לכיונרפיה בדקלום משונן ומוכן היטב: אבא פיין המוסיקאלי הלעיט את טוני הקטן בשירי המוסיקולוס של התקופה — סיפור הפרברים, צלילי המוסיקה, בלאדות רומאנטיות, שירי פראנקי לייק — וטוני בגיל שלוש כבר ידע לחזור עליהם, בקול זמיר, במדויק. כשהבגר קצת, פנה פיין ג'וניור לסגנונות התקופה והקים את להקת האמת העירונית, שניגנה מוסיקת אמצע הדרך. הלהקה, עם טוני הזמר, לא נהנתה מפופולאריות יתר והתפרקה "אחרי שנה וחצי של כישלון". הלהקה הבאה שהקים פיין, אין טראנויט, נהנתה מהצלחה גדולה יותר. היא חסבה שלוש שנים לא רעות של הופעות כפני קהל אלפים בטובי המועדונים של ליברפול. אבל כיוון שהאמרגנים וסוכני חברות התקליטים היו עסוקים עם להקות מוצלחות יותר, וגם בגלל חיכוכים על רקע אנטישמי בתוך הלהקה, ירדה אין טראנויט מהבמה, שלא על-מנת לשוּב.

פיין, שיותר מכל דבר אחר רצה לעמוד במרכז הבמה, להיות כוכב, מחליט להגיע אל הכוכבות בצד השני של

